

Sygn. akt IV U 393/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Jerka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 stycznia 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu M. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy po dniu 11 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.

/-/ SSO R. Jerka

Sygn. akt: IV U 393/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 27 stycznia 2016 r., znak: (...) odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na skutek wniosku z dnia 15 grudnia 2015 r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył M. G.. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że nadal odczuwa dolegliwości w związku z uszkodzoną ręką.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie wskazując, że orzeczeniem komisji lekarskiej skarżący został uznany za osobę zdolną do pracy. Dlatego nie przysługuje mu prawo do wskazanego świadczenia.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca M. G. urodził się w dniu (...) Z wykształcenia jest technikiem mechanikiem i prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób. W ramach działalności zarówno sam pracuje jako kierowca jak i zatrudnia. W dniu 17 września 2014 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu w następstwie, którego doznał uszkodzenia lewego splotu barkowego. Do dnia 11 stycznia 2016 r. przebywał z tego powodu na świadczeniu rehabilitacyjnym z ZUS.

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, w szczególności ustalenie, czy jest osobą niezdolną do pracy.

Wymagało to wiadomości specjalnych. Celem wyjaśnienia stanu zdrowia wnioskodawcy i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, Sąd orzekający dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i neurologii.

Powołany biegły chirurg-ortopeda oraz neurolog w opinii z dnia 16 maja 2016 r., po stwierdzeniu u skarżącego: zespołu cieśni kanału lewego nadgarstka, uszkodzenia lewego splotu ramiennego, otyłości III stopnia (BMI 43.1), choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa, nadciśnienia tętniczego bez zajęcia serca, cukrzycy typu II u osoby otyłej i kamicy nerkowej w wywiadzie, uznał skarżącego za osobę częściowo niezdolną do pracy, okresowo do lipca 2016 r.

Pozwany organ rentowy wniósł zastrzeżenia do powyższej opinii lekarzy biegłych. Mając to na uwadze, Sąd orzekający dopuścił dowód z opinii nowego zespołu lekarzy biegłych w osobach neurologa B. Z. i M. S., którzy oceniając stan zdrowia wnioskodawcy mieli sprecyzować, czy może on pracować jako kierowca, w tym jako kierowca autobusu i jako osoba prowadząca działalność gospodarczą. Wymieniony powyżej biegły ortopeda w opinii z dnia 11 października 2016 r. orzekł, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy po 21 grudnia 2015 r. do lipca 2016 r. z uwagi na deficyt ruchów kończyny górnej lewej oraz osłabienia jej siły mięśniowej (k – 50-53 akt sprawy). Z kolei biegły lekarz neurolog w opinii z dnia 13 stycznia 2017 r. zaopiniował, że M. G. jest również częściowo niezdolny do pracy nadal po dniu 21 grudnia 2015 r., to jest po odbyciu rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS. Jednak z uwagi na utrzymującą się dysfunkcję uszkodzonej ręki wskazał, że wymieniona niezdolność do pracy powinna zostać przedłużona do dnia 30 czerwca 2017 r. (k – 71 akt sprawy).

Pozwany w dniu 13 lutego 2017 r. złożył ponowne zastrzeżenia do wydanych opinii lekarzy biegłych, domagając się powołania lekarza biegłego z dziedziny medycyny pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego neurologa B. Z., która w opinii z dnia 25 marca 2017 r. powtórnie orzekła, że odwołujący z uwagi na istniejący i utrzymujący się deficyt ruchów uszkodzonej lewej ręki – nie jest zdolny do pracy w zawodzie kierowcy – mechanika do dnia 30 czerwca 2017 r.

(dowód: opinie lekarzy biegłych - k – 21-22, 50-53, 71 i 93 akt sprawy.)

Pozwany organ rentowy w załączeniu do pisma procesowego z dnia 7 kwietnia 2017 r. (k – 102-103 akt sprawy), zgłosił kolejne zastrzeżenia do opinii lekarzy biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2016.887, ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy czym, w myśl art. 12 ust. 1-3 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, to znaczy :

- całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2),
- częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało ustalenie, czy M. G. jest niezdolny do pracy. Nadto w tej kwestii podnieść należało, iż ubezpieczony jest przedsiębiorcą, którego zadania nie ograniczają się jedynie do „zarządzania firmą „, lecz wykonuje on czynności na równi z zatrudnionymi przez niego kierowcami (k. 38-38v)

Zważywszy, że do rozstrzygnięcia powyższej kwestii potrzebna była wiedza specjalna, Sąd Okręgowy powołał lekarzy biegłych z zakresu ortopedii i neurologii.

Sąd orzekający, uwzględniając dowody leczenia wnioskodawcy złożone w procesie (k –3-4, 12, 36-37 i 48-49 akt sprawy) oraz zastrzeżenia do opinii zgłaszane przez pozwanego (k – 31-31 i 82-83 akt sprawy) - dopuścił dowody z opinii wskazanych lekarzy biegłych. Stan zdrowia wnioskodawcy w kontekście stwierdzonych dolegliwości związanych z uszkodzeniem lewego nerwu skórno-ramiennego i w jego następstwie dysfunkcji tej kończyny, był dwukrotnie oceniany przez biegłych lekarzy ortopedów i trzykrotnie przez biegłych lekarzy neurologów. Przy czym, zasadnicze znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu miały dwie opinie wydane przez biegłego neurologa B. Z. (k -71 i 93 akt sprawy).

Sąd Okręgowy przyjął wymienione opinie za miarodajne dowody w sprawie. Opinie te są rzeczowe, jasne i tworzą spójną oraz logiczną całość dającą pełny obraz stanu zdrowia wnioskodawcy, a tym samym oceny jego niezdolności do pracy w odniesieniu do schorzenia o charakterze neurologiczno-ortopedycznym w postaci uszkodzenia lewego splotu ramiennego.

Sporządzający opinie biegły neurolog w ocenie Sądu dokonał starannego i wszechstronnego rozpoznania, a wydane orzeczenia należycie uzasadnił. Biegły miał na uwadze wiek ubezpieczonego, wykształcenie, wykonywaną ostatnio pracę, wyniki jego badań przeprowadzonych w minionym okresie, dokumentację dotyczącą dotychczasowego leczenia oraz stan zdrowia stwierdzony na podstawie badań dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii. Ponadto, biegły odniósł się do zastrzeżeń zgłoszonych przez pozwanego w załączeniu do pisma procesowego z dnia 13 lutego 2017 r. (k – 83-83 akt sprawy).

Podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd dokonuje oceny opinii biegłego na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991 r., z. 11-12, poz. 300; postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 r. Nr 4, poz. 64; wyrok z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04). Aby ocena taka w ogóle była możliwa przyjmuje się, że integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii winny być: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoryczny i jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania. Opinia powinna być także wyczerpująca, a zatem odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej postanowienia sądu (por. wyrok SN z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPiUS 1999 r. Nr 10, poz. 351), zawierać uzasadnienie sformułowane

w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACA 356/12).

Powyzsze uwagi, w ocenie Sądu Okręgowego, prowadzą do wniosku, że wskazane opinie biegłego neurologa B. Z. sporządzone w sprawie są kategoryczne, rzeczowe i wyczerpujące, a przy tym zostały wydane przy uwzględnieniu zastrzeżeń pozwanego oraz całej, dostępnej znajdującej się w aktach sprawy i przedstawionej przez skarżącego dokumentacji medycznej.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy pominął kolejny wniosek dowodowy skarżącego zgłoszony w załączeniu do pisma z dnia 7 kwietnia 2017 r. (k – 102-103 akt sprawy).

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2003 r., sygn. V CKN 1622/00, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 102/09, i z dnia 15 lutego 1974 r., sygn. II CR 817/73, w których wskazał, że Sąd rozpatrujący sprawę ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Sąd nie miał więc podstaw do powołania kolejnego zespołu biegłych uznając, że stan zdrowia skarżącego został dostatecznie wyjaśniony. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że Sąd nie jest zobowiązany dążyć do takiego stanu, aby strony zgadzały się ze złożoną opinią. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 marca 2016 r., I ACa 1381/15).

W konsekwencji zatem zaskarżona decyzja podlegała zmianie, gdyż M. G. spełnił wszystkie przesłanki konieczne do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy po dniu 11 stycznia 2016 r. na okres do dnia 30 czerwca 2017 r., określone przepisem art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 3 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U.2016.887 ze zm.). Należy też wskazać, iż Sąd za biegłym neurologiem przyjął datę końcową świadczenia rentowego 30 czerwca 2017 r., gdyż oznaczenie końcowego terminu odzyskania zdolności do pracy jest zawsze prognozowaniem a biegła neurolog jako ostatnia badała ubezpieczonego a zatem miała najpełniejszy obraz jego dolegliwości w późniejszym stadium.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w wyroku.

/-/ SSO Rafał Jerka